

не може да види лице-то ѝ, да бѣде толкось близо до неѣ и да ѣ остави още въ злодѣйскы рѣцѣ! Черно Татарче — заклѣтъ неговъ врагъ и убійца, още повече подигаше негово-то сѣрдце, като го глѣдаше да върви гордо до кола-та и на времени да поглѣдва вътрѣ усмихнато. Расхвъркано-то Петрово сѣрдце! раздираше ся сега на кѣсове и, ако не бѣше го спиралъ Василь, черна Татарчева глава отколѣ бы паднала долу, и станало бы що станало.

— Потърпи Петре, думаше Василь, — като го утѣшаваше. Тѣ сѣ вече въ наши-тѣ рѣцѣ; дѣто и да е, ные ще ги отиѣмемъ; почакай да видимъ що ще да направѣтъ Жельови...

— О! бате Василе! Отъ трима-четырма голы Татары и отъ едно никакво Татарче да ся уплашимъ ли сега и да чакаме за понататѣкъ? О, не байно! Пусни ми азъ самъ щѣ излезнѣ на сръщѣ имъ; азъ не можъ вече да търпѣ, сѣрдце трепери и... Я, поглѣдни кола-та ся спрѣхѣ... кои! Станка?... тя ли е? тя, тя!.. мила-та ми въ чернѣ дрыпава чергѣ облѣчена... Сирота не смѣе да поглѣдне на горѣ... тя блѣдна, прѣжълтыла като востѣкъ... ето ѣ... о! остави ми бате Василе, извика Петръ и долуви пищовы-тѣ си.